

УСПІШНІ ІСТОРІЇ
РОБОТИ З КЛІЄНТАМИ
ВІД РЕГІОНАЛЬНИХ ВИКОНАВЧИХ ПАРТНЕРІВ
ВБО «ВСЕУКРАЇНСЬКА МЕРЕЖА ЛЖВ»

2009-2010 проектний рік

З М І С Т

1. МБФ «Вертикаль», м. Київ.....	3
2. БФ «Карітас-Донецьк», м. Донецьк.....	5
3. МО «Наша допомога», м. Слов'янськ Донецької обл.....	5
4. Черкаське ОВ ВБО «Всеукраїнська Мережа ЛЖВ».....	7
5. ЧБО «Вибір», м. Маріуполь Донецької обл.....	8
6. Донецьке обласне товариство сприяння ВІЛ-інфікованим.....	8
7. ГО «Відкриті двері», м. Нікополь Дніпропетровської обл.....	9
8. ДОБФ «Оберіг», м. Костантинівка Донецької обл.....	9
9. ГО «Дорога життя», м. Дніпропетровськ.....	9
10. «Енергія життя», м. Нікополь Дніпропетровської обл.....	10
11. Київське МВ ВБО «Всеукраїнська Мережа ЛЖВ».....	11
12. ВБО «Час життя+», м. Київ.....	12
13. Полтавське ОВ ВБО «Всеукраїнська Мережа ЛЖВ».....	12
14. Запорізьке ОВ ВБО «Всеукраїнська Мережа ЛЖВ».....	12
15. Кримське ОВ ВБО «Всеукраїнська Мережа ЛЖВ».....	12
16. ГО «Дитинство – без СНІДу!», м. Київ.....	13

Успішні історії роботи з клієнтами описані клієнтами і працівниками регіональних виконавчих партнерів ВБО «Всеукраїнська мережа ЛЖВ» в рамках реалізації компоненту з догляду та підтримки ЛЖВ проекту «Підтримка профілактики ВІЛ/СНІДу, лікування та догляду для найуразливіших груп населення 2007-2010 рр.» за підтримки Глобального фонду для боротьби зі СНІД, туберкульозом та малярією

1. МБФ «Вертикаль», м. Київ

Эта история произошла больше года назад. В Общественный Центр МБФ «Вертикаль» пришёл человек, мужчина около 45 лет. «Скажите, вы помогаете ВИЧ-позитивным людям? А что вы делаете? Вы можете вылечить от СПИДа? А наркоманы среди вас есть?» - вопросы сыпались один за другим. Человек был явно возбуждён, и, похоже, ответы на вопросы не сильно его интересовали: «С вами всё ясно, такие же дармоеды, как и в других ВИЧ-сервисных конторах! Если от СПИДа нет лекарства, то нечего и забор городить, людей обманывать!» Не слушая возражений, мужчина в сердцах хлопнул дверью и удалился.

Сотрудники Центра только развели руками – в нашей работе случается и не такое... Этот случай уже почти забылся, однако накануне Новогодних праздников случилось неожиданное продолжение. Морозным зимним вечером двери в Центр открылись – на пороге стоял человек, знакомый социальным работникам по прошлогоднему визиту. На этот раз он не сыпал вопросами и не обвинял организацию во всех грехах. Отряхнув шапку от снега, мужчина спокойным голосом поинтересовался, может ли он видеть социального работника по имени Оля? Букет цветов и коробка с тортом в руках у посетителя давали повод предположить, что намерения нашего эмоционального посетителя на этот раз не будут агрессивными. Мы не ошиблись – увидев Ольгу, человек улыбнулся и протянул ей букет алых роз – «Это Вам, Оля, за то, что Вы, и такие как Вы люди есть на свете».

Позже, за тортом и чаем, Миша (так зовут нашего визитёра) рассказал нам, почему его второй визит в Общественный Центр оказался столь непохожим на прошлогодний.

Михаил руководит отделом в представительстве широко известной фотофирмы, своим трудом и талантом добился уважения в коллективе и высокого признания начальства. После неудачного брака он развёлся с первой женой, несколько лет жил сам, пока не встретил милую и обаятельную молодую женщину. Пятнадцатилетний сын этой женщины не показался Михаилу обузой, и он с радостью принял за построение новой семьи. Жить решили вместе, но идти в ЗАГС не торопились – ведь не печать в паспорте делает людей счастливыми. Два года совместной безоблачной жизни пролетели, как волшебный сон, но беда уже подстерегала эту счастливую пару... Наташа – так зовут избранницу нашего героя – в далёком прошлом имела проблемы с наркотиками. Ремиссия продолжалась более 10 лет, однако не зря говорят, что наркотик умеет ждать. Случайно встретив старинного знакомого, Наталья по какой-то, теперь уже не важной причине, не смогла отказаться от предложенной дозы... Расплата наступила быстро – женщину задержали с энным количеством героина.

Далее – показательный суд, и не менее показательный срок – 9 лет лишения свободы.

Как Миша пережил этот удар - известно только ему одному. Но опускать руки он не имел права, ведь с ним оставался приёмный сын. Парень нормально учился, планировал поступать в институт, но после ареста матери его как будто подменили – учёба была заброшена, появились новые знакомые, сомнительные компании. Игорь не ночевал дома, грубил, из квартиры стали пропадать вещи. Стало понятно, что в судьбу молодого человека вмешался страшный враг – наркотик. Миша всеми силами старался помочь приёмному сыну, порой казалось, что дела идут на поправку, однако наркомания – серьёзный противник.

И вот в один не самый прекрасный вечер он возвращался с работы домой. Подойдя к парадному, Михаил увидел, как трое парней бьют ногами четвертого, лежащего на асфальте. Не раздумывая, Миша бросился на выручку избитому человеку – в свои сорок с хвостиком спортивный и уверенный в себе мужчина не боялся вступить в бой даже с несколькими злодеями сразу. И не сразу понял, что парень с разбитым в кровь лицом – его приёмный сын Игорь. Нападавшие отморозки также оказались не робкого десятка, направив свою агрессию против нового неприятеля. Получив несколько увесистых ударов, злоумышленники поняли, что связались с серьёзным противником. В руке одного из них блеснул нож. Хорошая спортивная форма не подвела Михаила: отморозок метил свой удар в незащищённое горло, но лезвие не попало в цель, полоснув кровавой линией по ладони. В этот момент открылась дверь парадного – из подъезда выходили несколько человек. Двое нападавших бросились бежать, третий, сбитый на землю сильным ударом Миши, ретировался ползком через кусты. Убедившись, что враги отступили, Михаил обернулся к Игорю, с трудом поднимающемуся с асфальта. У парня была рассечена бровь, кровь заливала лицо. Носовой платок, которым Миша пытался остановить кровотечение, моментально пропитался, красные капли закапали на землю. К счастью, вызванная соседями «скорая» приехала через несколько минут, отца и сына увезли в больницу. Игорь, получивший кроме рассеченной брови сотрясение мозга, остался в палате интенсивной терапии, Михаилу наложили швы на ладонь и отпустили домой под личную ответственность.

Через несколько дней, забежав в больницу со свёртком белья, он увидел сына, отрешённо смотрящего в одну точку на потолке. «Миша, пойдём в коридор - бесцветным голосом произнёс Игорь – ты должен кое-что узнать...» В коридоре, стоя возле окна, Игорь долго молчал, а потом тихо сказал: «Миша, у меня нашли ВИЧ...» От такого известия потемнело в глазах – ведь ВИЧ, СПИД – это смерть, конец. Что делать? Или ничего уже не поделаешь,

поздно? Мысли мелькали в голове, как стая разлетевшихся птиц. В последнее время между отцом и сыном случались разногласия, но в этот момент Михаил вдруг остро ощутил, как дорог ему этот сбившийся с пути пацан. Он обнял Игоря за плечи, заглянул в глаза и сказал: «Держись. Всё будет хорошо, я с тобой».

По дороге домой Миша вспоминал всё, что когда-то слышал или читал о ВИЧ-инфекции. «СПИДом болеют проститутки, геи, наркоманы. Игорь – наркоман, вот и результат.... Как можно заразиться СПИДом? Хрен его знает, наверное, по-разному. Половым путём, или через кровь...через кровь...» В этот момент перед глазами Михаила с режущей яркостью появилась картинка – после нападения у подъезда он пытается остановить кровотечение, прижимая пропитанный кровью платок к лицу Игоря.

В Центре СПИДа, куда Миша пришёл на следующий день, объяснили, что для получения достоверного результата должно пройти не менее двух недель и порекомендовали зайти через месяц. Это срок показался Михаилу бесконечным. За месяц он перелопатил Интернет в поисках достоверной информации, от противоречивости прочитанных материалов голова шла кругом. В одной статье маститый учёный отпускал ВИЧ-позитивному человеку 5-7 лет жалкого существования, на сайте какой-то Сети ЛЖВ утверждали, что ВИЧ-инфекция – отнюдь не приговор, а некие СПИД-диссиденты авторитетно заявляли, что СПИД вообще – беспардонная мистификация и заговор мировой закулисы.

Наступил день X, который Михаил назначил себе для сдачи анализа. «Если пронесёт – пойду в церковь, поставлю свечку Богу, его маме и всей честной компании ангелов и архангелов. Если нет...» Что будет «если нет» - мужчина себе не представлял.

Чуда не произошло – анализ на ВИЧ показал положительный результат. В тот день Миша, переполненный негативом, первый раз зашёл в «Вертикаль»...

А потом были бесконечные месяцы душевной боли: «я не такой, как другие здоровые люди. Что будет, если пронюхают на работе, узнают друзья, соседи?» Михаил с головой погрузился в работу, стараясь не думать о своём диагнозе. Прошло полгода, нужно было идти на анализы в СПИД-центр. Никаких проявлений ВИЧ-инфекции в себе Михаил не наблюдал, хотя прислушивался к сигналам своего организма, с подозрением отмечая любое недомогание. Инфекционист, ярко крашеная блондинка средних лет, мазнула по Михаилу взглядом и снова уткнулась в ворох бумаг на своём столе. «Жалобы есть?» - не отрываясь от записей, поинтересовалась врач. «Нет? Хорошо... Мочу принесли? Хорошо...» ответила она на свой вопрос и окончательно потеряла к Мише всякий интерес.

Выйдя из кабинета, чего занятая важными делами врача, похоже, не заметила, Михаил

остановился в коридоре и осмотрелся. Своей очереди во врачебные кабинеты дожидались разные люди, среди которых выделялись немало весьма колоритных персонажей. Вот два худых, измождённых типа громким шепотом спорят о каком-то, вероятно близком товарище-автомобилисте: «Не, Вася, без Демича не то пальто. Колесо по-любому закатаем и накатим с Демичем». Барышня с ярким макияжем на нервном лице раздражённо бормочет в трубку мобильного: «Козлы... Заманали....Сколько денег?» Возле кабинета гинеколога костлявая девица с угреватым лицом и глазами идущего на костёр фанатика проповедует Библию от Сандея для компании пузатых тёток. «Слышь, братуха, дай мобилку на лайф набрать!» - хрипло обратился к Мише неопрятный подросток с бегающими глазками. «На лайф звони в рельсу» - невпопад ответил Михаил и поспешил закончить свой визит в поликлинику. «Хорошо, что на анализы только раз в полгода приходится надо» - думал Миша по дороге домой.

Этим же вечером, ещё под впечатлением от похода в медучреждение, он набрал в Интернете аббревиатуру ВИЧ и кликнул на поиск. Поисковик, среди прочих ссылок, выдал ссылку на сайт знакомств для людей, живущих с ВИЧ. Там же был и форум, на котором виртуальные посетители обсуждали различные вопросы, связанные с ВИЧ-инфекцией и отвлечённые, самые разнообразные темы: искусство, взаимоотношения, политику, досуг. Некоторые суждения были столь интересны и оригинальны, что Михаилу захотелось включиться в дискуссию.

Там, на форуме сайта, Миша познакомился с Ольгой, социальным работником МБФ «Вертикаль». Она не впадала в отчаяние от наличия вируса в организме, а своим дружелюбием, позитивной энергетикой и ярким чувством юмора поднимала настроение всем «форумчанам». Более того, в организации, сотрудником которой была Оля, проводились Группы Взаимопомощи для ВИЧ-позитивных людей. Миша читал переписку на сайте и удивлялся – оказывается, диагноз ВИЧ имеют не только маргиналы и люди, страдающие от проблем с наркотиками, но и вполне успешные, состоявшиеся личности.

Миша зарегистрировался на сайте и уже через неделю понял, что именно такого общения не хватало ему весь бесконечный год, который он прожил со статусом ВИЧ+. Эти люди живут полноценной жизнью, создают семьи, рожают детей, строят успешные карьеры, радуются и веселятся! На форуме Михаил впервые смог открыто говорить о своём статусе, не боясь быть подвергнутым презрению и унижительной жалости. Наконец-то он нашёл то, на что и не рассчитывал – свободу говорить и получать достоверную информацию, бесценный опыт людей, не понаслышке знающих о проблеме. Несколько месяцев Миша общался с новыми друзьями в Интернете, а под Новый год

купил торт, букет цветов и отправился в Общественный Центр «Вертикаль»...

Что можно добавить к этой истории? Игорь, приёмный сын Михаила, после случая возле парадного оставил наркотики, готовится к поступлению в институт. Иногда он вместе с отцом посещает Группы Взаимопомощи, и, похоже,

небезразличен к одной симпатичной участнице. Недавно они с Михаилом ездили на свидание к Наташе и говорят, что есть серьёзные шансы освободиться досрочно. А все сотрудники «Вертикали» уверены, что беды этой семьи остались позади!

2. БФ «Карітас-Донецьк», м. Донецьк

А., як і кожна жінка, що завагітніла, була на сьомому небі від щастя. Ще б пак, лікарі їй казали, що вона не може мати дітей, а тут таке щастя... Та коли після тестування на ВІЛ почула, що в неї виявлені антитіла до ВІЛ, майже не зомліла та постійно задавала одне і теж питання: „Чому саме я? За що це мені?“

Коли вона зіткнулася з цією хворобою, вона щось чула про неї, та завжди вважала, що ВІЛ інфікуються тільки наркомани, гомосексуалісти й жінки легкої поведінки. А у неї чоловік, добра родина і її це не може торкнутися.

А найстрашнішою новиною було те, що майбутня дитина теж може інфікуватися. Вона звернулася за допомогою до СНІД-центру. Дуже важливим в її стані була підтримка найближчої для неї людини - її чоловіка, а також зовсім незнайомих людей – працівників проекту.

А. почала приймати курс АРВ-терапії, що привело до зниження вірусного навантаження, і змогла самостійно народити дитину. Скільки щастя було, коли в 2 місяці прийшла перша відповідь: ПЛР дитини – негативний результат. Потім другий – негативний.

А. повірила в свої сили, дар шиття не загубила і почала діяти. Переїхала з чоловіком до маленького містечка, відкрила дизайнерське підприємство з пошиву гардин та порт'єр. Замовлення посипалися, як сніг на голову.

Люди завжди прагнуть знайти вихід. Хтось починає боротьбу, хтось опускає руки та пливе за течією, кожна людина робить свій вибір. Добре, коли поруч є на кого покластися та одержати допомогу.

Наша героїня не здалася, пам'ятає про одержану допомогу й допомагає іншим.

3. МО «Наша допомога», м. Слов'янськ Донецької обл.

Історія 1.

Я Аркадій, мне 40 лет. Родился я в обычной советской рабочей семье, в которой царил атмосфера доброжелательности и любви. Но, когда мне исполнилось 6 лет, в дом пришла беда – умер отец.

Через некоторое время моя мать вышла повторно замуж. С отчимом у меня не сложились отношения, он часто ругал меня и бил за малейшую провинность. Я помню, что мне никогда не хотелось идти домой. Я стал плохо учиться в школе, прогуливать уроки, бродяжничать. Школу я бросил, закончив 8 классов. С 15 лет я начал употреблять марихуану, а затем перешел на «ширку», которую очень легко было купить у цыган. Со временем без наркотиков я уже не мог существовать. На это требовались деньги.

Я попал в банду, которая занималась грабежами и разбоем. Однажды, удирая от преследования милиции на мотоцикле, я упал и получил черепно-мозговую травму. Из больницы я вышел уже инвалидом второй группы. У меня часто болела голова, начались приступы эпилепсии. Все эти проявления болезни я заглушал наркотиками, деньги на которые добывал разбоями и грабежами. Конечно, все это, как и должно быть, закончилось заключением. В общей сложности я пробыл в тюрьме

17 лет. В тюрьме я узнал и о смерти матери. Освободился из тюрьмы я в декабре 2007 года.

Когда я вышел на свободу, я растерялся и совершенно не знал, что мне делать. Ушел в тюрьму в СССР, а вернулся в независимую Украину. Жизнь в стране изменилась очень сильно, я пошел на свою квартиру, где жил отчим. Он встретил меня недоброжелательно и выгнал. Мне пришлось скитаться по городу, спать, где придется. Мне очень хотелось назад в тюрьму, где я чувствовал себя лучше, не был голодным, и была крыша над головой, и определенный уклад жизни, к которому я привык. Я начал употреблять алкоголь, иногда наркотики, если добывал деньги на них. Все возвращалось на круги своя. Но из тюрьмы я вышел совсем больным и немощным, и у меня не было сил работать и заниматься разбоями.

Однажды, в январе месяце 2008 года, я попал на ПОШ СГОО «Наша допомога». Соцработники на ПОШе отнеслись ко мне с пониманием, привели в общественный центр организации, там мне сделали тест на ВИЧ, и я узнал, что у меня ВИЧ-инфекция. Мне было очень плохо, я похудел и старые болячки стали обостряться. Я не знал, что делать. Но сотрудники организации не бросили меня, и стали помогать в решении всех моих проблем. Впервые, с детства, я почувствовал доброжелательное и

заботливое отношение именно со стороны людей, работающих в организации. Ко мне никто не относился как к отбросу общества и ЗЕКа, мне помогли стать на учет в ВИЧ/СПИД диспансере, возобновить инвалидность, неоднократно полечиться в стационарах, пройти курс детоксотерапии.

Социальные работники регулярно проводывали меня, проводили беседы по всем вопросам, которые касаются моего здоровья. Они приносили мне еду в больницу, подыскивали временное жилье. Они также организовали мне и помощь юриста, который сейчас помогает мне через суд восстановить права на квартиру, в которой живет отчим.

Организация стала для меня единственным домом, я ежедневно прихожу туда, и нахожусь в ней

Історія 2.

Я Марина. Мне уже 32 года. Что я могу о своей жизни сказать? Безолаберная и неправильная она у меня. Я хотела быть нормальной женщиной, хорошей матерью для своих детей. Но у меня не получается, не хватает сил справиться с собой. Впервые я задумалась о своей жизни в роддоме, когда я решила оставить там своего ребенка. Я с ужасом до сих пор вспоминаю глаза, которыми смотрели на меня роженицы в моей палате и медработники. В этих глазах столько было боли, непонимания и укоризны, что мне не хотелось жить. И в тоже время я знала, что моему ребенку будет лучше у тех людей, которые захотели усыновить моего сына. Мое сердце разрывалось на части, но я не могла плакать. Ночью я встала, мне хотелось поделиться своими переживаниями с кем-то. Но не было с кем. Я взяла листок бумаги и написала первое свое стихотворение, в котором высказала свое состояние души. Вот отрывки из него:

«Ты смотришь удивленным взглядом
Никак не можешь ты понять,
Почему жизни я не рада,
И по ночам не могу я спать,

Я бы хотела объяснить все,
Но еще нет на свете слов,
Чтоб понял ты, куда уходят
Надежда, вера и любовь.

Вот видишь – алая долина,
В этой долине мак растет.
Он миллионы душ невинных
В обмен на опиум берет...

...А я на кайф меняю счастье,
Не слышу я, как плачет мать,
Для меня главное на свете.
Как раскумариться достать.

И я прекрасно понимаю,
Что потерялась навсегда
В долине той, залитой кровью

практически с начала работы и до ее конца. Здесь я чувствую себя человеком и всегда получаю поддержку. Здесь я могу побеседовать с такими, как я, получить консультации различных специалистов на разнообразные вопросы, интересующие меня, могу посмотреть телевизор, видеофильмы, почитать различную литературу. В последнее время сотрудники обратили внимание на ухудшение моего состояния, настояли на обследовании, а затем и на получении АРТтерапии. В настоящее время я нахожусь на лечении в больницы, соцработники не забывают меня, часто навещают, приносят мне еду, лекарство, морально поддерживают, и я надеюсь, что мне станет лучше. Я очень благодарен всем сотрудникам организации.

Где нет не края, не конца....»

Я вспоминала свое детство, которое было безоблачным. Я никогда не знала своего биологического отца, но у меня был отчим, который навсегда в моей жизни останется самым светлым и дорогим человеком. Он был трудолюбивым, заботливым мужем и отцом. Семья была за ним, как за каменной стеной. Но пришла беда. Отчим умер, когда мне исполнилось 16 лет. Моя мать растерялась. У нее на руках остались 4-х летний сын и я, ни к чему не приспособленная. С горя она начала выпивать. А я «ушла в загул». Веселые были 90-е года! Много появилось соблазнов – и главным для меня стал наркотик. О матери и брате я не думала. Мне не хотелось возвращаться в барак, где они жили в ужасных условиях. Я странствовала по свету, ночевала, где придется и с кем попало. Я была молодая, красивая, но глупая!

Не думала что за мою распутную жизнь придется расплачиваться жуткой ценой. Я ничего не умела делать, да и не хотела работать. Но жить хотелось хорошо и требовались деньги на наркотики... А где их взять – воровать? И я начала заниматься секс-бизнесом. Со временем у меня появились «бой-френды», которые находили для меня клиентов, сопровождали меня на трассу, забирали львиную часть денег, но зато они добывали для меня дозу наркотика. Господи! Сколько же раз меня унижали, смешивали с грязью. Больно вспоминать. Но еще больнее было, когда в 18 лет я узнала о своем ВИЧ статусе. Свою боль я заглушала наркотиками. За них я попала на один год в тюрьму.

Выйдя из тюрьмы, я решила изменить свою жизнь. Вскоре я забеременела и решила рожать, понимая что ребенок – это тот человек, ради которого я должна жить. Был 2005 год. Именно в этот год я узнала об организации «Наша допомога» и что они занимаются ВИЧ «+» беременными, помогают наркозависимым. Мне повезло! У меня не было друзей, с которыми бы я могла поделиться своими проблемами. Я не знала ничего – ни как себя вести во время беременности, что надо делать, чтобы родить здорового ребенка, как ухаживать за

ребенком. Со всеми этими вопросами мне помогли социальные работники организации.

Я вернулась к матери в барак, где мне и моему ребенку выделили отдельную комнату, но условия проживания были ужасные. Отопление было печное, но достать дрова, уголь было огромной проблемой. Мы с матерью оббивали различные инстанции с просьбой помочь нам – но были одни обещания со стороны социальных служб. Я до сих пор вспоминаю, какое у нас с матерью было удивление, когда руководитель организации «Наша допомога» собственноручно привез нам и разгрузил дрова. Я очень благодарна всем сотрудникам организации за помощь мне. Они поддерживали меня всячески, как было в их возможностях.

Но опять пришла ко мне беда. Барак, в котором я жила, стал разрушаться, и в моей комнате рухнул потолок. Жить в ней было невозможно. Моего сына по социальным показаниям госпитализировали в детскую больницу. А я жила, где придется.

Опекунский совет города стал ходатайствовать о лишении меня родительских прав. Я обратилась за помощью в организацию «Наша допомога», где меня проконсультировал юрист. Социальные работники всячески помогали мне найти жилье. Но пока мы оббивали пороги различных инстанций на моего сына оформили опеку. Какие-то люди увезли его в другой город. В отчаянии я опять стала принимать наркотики. Социальные работники уговорили меня пролечиться в наркологическом диспансере, направили в реабилитационный центр. Помогли подать иск в суд. Суд не лишил меня материнских прав, но не лишил опеку и людей взявших моего сына, так как у меня не было нормальных условий для проживания. У меня опустились руки! Я опять вернулась к наркотикам.

В 2007 году я опять забеременела и обратилась в «Нашу допомогу» с целью помочь мне

прервать беременность. Но все сотрудники, как сговорились, уговаривали меня оставить ребенка, обещали помогать. И действительно помогли. Они следили за моим здоровьем, за приемом антиретровирусных препаратов, своевременным обследованием. Помогали мне морально, добивались получения для меня квартиры. Очень большую работу провели и с моим сожителем и свекровью для сохранения семьи.

В 2008 году я родила сына Никиту! Я была счастлива. После выписки из роддома, я сразу поехала не к матери, не к свекрови, а в детский центр организации «Наша допомога». К моему ребенку относились, как к сыну, во всей организации. Ежедневно, с момента рождения и по сей день (кроме выходных) мой сын находится в детском центре. Сейчас он Свету (социальный работник детского центра) называет мамой, но я не ревную. Я рада, что мне так повезло. Без поддержки организации мне не справиться с ребенком. И к тому же от наркозависимости я не избавилась. Сейчас меня психолог и социальные работники организации готовят к заместительной терапии. Я надеюсь, что мне это поможет избавиться от ежедневных поисков наркотика, и позволит уделять больше времени ребенку, которого я люблю.

Перед Новым Годом, благодаря организации «Наша допомога», я наконец-то получила нормальную комнату в общежитии, и у меня появилась надежда на возвращение ко мне моего старшего сына.

Спасибо всем сотрудникам организации «Наша допомога», кто поддерживал и поддерживает меня. Я их всех ценю и люблю! Если б не было в городе такой организации, наверное не было меня уже живой и не было бы такого замечательного моего сына – Никиты.

4. Черкаське ОБ ВБО «Всеукраїнська Мережа ЛЖВ»

Історія 1.

Історією успіху в минулому звітному періоді ми вважаємо надання допомоги існуючій прийомній сім'ї. Хлопчик, Володя, проживає разом із прийомною мамою та рідним братиком у м. Золотоноша Черкаської області. Нажаль у місті майже немає якісних фахівців у медичній сфері.

Ще з часу, коли хлопчик знаходився у Дитячому будинку «Малютко», в нього з'явилась проблема з опорно-рухливою системою, а саме Володя погано ходив та зовсім не міг бігати або стрибати. Лікарі це бачили, але якщо враховувати загальний стан здоров'я дитини, за їхніми словами, в нього і так все добре. Історія дитини насправді унікальна, тому, що Володі розпочинали лікування ВААРТ не так, як це робиться звичайно, - це була «терапія відчаю». Хлопчик помирав, у 7 місяців він

втрапив майже всі навички, які зазвичай дитина набуває у віці 7 місяців. Тобто, хлопчик не міг тримати голівку, сидіти, повзати, тримати іграшку, пляшечку. Хлопчик місяцями знаходився в інфекційній лікарні. Подолавши одне захворювання, лікарі отримували інше. Ніхто вже навіть не думав, що Володя може одужати. Відповідальність взяв на себе лікар-інфекціоніст, який призначив дитині у дуже важкому стані здоров'я АРВ-терапію.

І сталося диво. Володя почав одужувати. Це був дуже довгий шлях. Хлопчик ще довго знаходився у інфекційній лікарні, але з часом йому стало краще і його було переведено до Дитячого будинку. Саме тому лікарі не зважали на проблему з ходюю, вважаючи, що досягнуто майже неможливе - насамперед дитина залишилась живою. Але, на жаль, на сьогоднішній день проблему треба вирішувати. Хлопчик

часто скаржиться на біль у ногах, не може довго гратися у рухливі ігри та з тієї ж причини не відвідує дитячий садочок. Саме тому ми вирішили розпочати допомогу сім'ї у цьому напрямку. Прийомна мати приїздила з хлопчиком у м. Черкаси, де йому провели первинну діагностику, розпочали лікування. Проте, потрібна потужніша діагностика для остаточного діагнозу і у м. Черкаси зробити це неможливо. Дитину потрібно везти у м. Київ. Ми вирішили розпочати пошук коштів для лікування хлопчика, поки є надія покращити його стан здоров'я. Допомогти йому почувати себе повноцінною дитиною, яка може разом із однолітками бігати, стрибати й відчувати всі радощі дитячого життя.

Історія 2.

Сергій звернувся до нашої організації в травні 2009 року, після того, як звільнився з місць позбавлення волі. За той час, коли він став клієнтом нашої організації, особисто не виказував ініціативи

щодо вирішення своїх проблем. Мав проблеми з вживанням вуличних наркотиків. На пропозиції щодо проходження обстеження стану здоров'я на ВІЛ (СД-4) й туберкульоз реагував кволо, пояснюючи, що почуває себе непогано, що у нього немає часу. В той же час він не приховував, що має проблему з вживанням наркотиків. Клієнт проживає у громадянському шлюбі з Вікторією, яка теж є клієнткою нашої організації, і яка вже є учасником програми замісної терапії. Те, що в одній сім'ї проживають дві людини, одна з яких є учасником програми замісної терапії, а другий продовжує вживати вуличні наркотики, додавало їм страждання. За допомогою соціальних працівників нашої організації вдалося вирішити питання взяття Сергія у програму ЗПТ. На даний час Сергій проходить етап стабілізації. Стан здоров'я покращився. Психоемоційний стан стабілізувався. Зараз Сергія турбують питання щодо працевлаштування та проходження дообстеження на ВІЛ/СНІД.

5. ЧБО «Вибір», м. Маріуполь Донецької обл.

Мужчина 44 лет узнал о своем ВИЧ(+) статусе в октябре 2008 года при лечении туберкулёза. Раньше (1998-2003 г.) употреблял наркотики. С марта 2009 г. назначено АРТ. Но он сразу стал систематически пропускать визиты к врачу, диагностические исследования, пропускать прием АРВ-препаратов. За препаратами не являлся, обманывал близких и персонал центра СПИДа. Уклонялся также от лечения у фтизиатра. Перед началом проекта персоналом организации были проведены неоднократные беседы-консультации по вовлечению в проект. Мы сразу получили отказ, но потом он обещал подумать. В августе 2009 г. после

дополнительной работы персонала МДК, пациент прибыл с решением об участии в проекте. В течение 2-х месяцев регулярной работы персонала МДК была установлена причина пропусков приема препаратов – злоупотребление алкоголем. Клиент скрывал, а затем не признавал это проблемой. Работа персонала МДК привела к тому, что клиент признал, что употребление алкоголя является проблемой. Он согласился на консультации нарколога и это ему помогло. Основным достижением мы считаем отсутствие пропусков в приеме АРВ-препаратов, своевременное лабораторное обследование в сентябре, а также лечение у фтизиатра.

6. Донецьке обласне товариство сприяння ВІЛ-інфікованим

Родилась и воспитывалась в обыкновенной советской семье. Мама работала на заводе холодильников «Норд» сборщицей. Папа – на шахте забойщиком. Жили мы не бедно, но и не богато. Я училась в 8 классе, когда на одной из дискотек познакомилась с парнем. Он был старше меня на 4 года и научил меня курить «травку», пить вино, спать с ним. Мать с отцом и младшим братом старались меня убедить, что он мне не пара. Он был наркоманом. Но я их не слышала. Я была влюблена в него. Мне с ним было весело и хорошо. Мой друг подсел на «ширку» и меня подсадил. Денег на дозу брать было неоткуда и я стала выносить из дома золото, хрусталь, посуду. Все это мы сдавали одному «барыге», который давал нам деньги, а мы покупал себе «кайф».

Мать с отцом обращались в милицию, в инспекцию по делам несовершеннолетних, но все было бесполезно. Потом отец умер, я осталась с

матерью и братом, но наркотики еще больше затягивали меня. Моего парня посадили в тюрьму на 5 лет. Я закончила школу и решила уехать в Москву, где начать новую жизнь. Там я устроилась на работу – продавала пирожки на вокзале и познакомилась с парнем, который работал таксистом. Он употреблял героин, который попробовала и я. Мне казалось, что я самая счастливая – днем работаю, а по вечерам ловлю с ним «кайф».

Вскоре я поняла, что беременна, но мой парень и слышать о ребенке не хотел. Сказал, чтобы я делала аборт, но я отказалась. Позвонила маме домой, мама простила меня и сказала, чтоб я ехала домой, а ребенка сами воспитаем. Я так и сделала. По приезду домой пошла в женскую консультацию и стала на учет. У меня взяли все анализы, в том числе и на ВИЧ.

Результат меня ошеломил – у меня ВИЧ! Я была в ужасе, мама меня поддерживала, помогала и,

как могла, успокаивала. В кабинете «Доверия» мне назначили АРТ. Я четко и вовремя принимала препараты. В положенный срок мне сделали кесарево сечение и у меня появился сын. В роддоме на третий день мне сделали флюорографию органов грудной полости и обнаружили затемнение в обоих легких. Сделали потом обзорный снимок легких и обнаружили туберкулез с распадом. Меня перевели в областную туберкулезную больницу, а сына положили в детское отделение. Я пролежала в больнице больше 3 месяцев, мне оформили группу инвалидности по туберкулезу. После выписки я каждый день приходила в поликлинику за противотуберкулезными препаратами. Состояние мое улучшилось, ребенка выписали из отделения, сейчас ему 1 год и 3 месяца. Мама с братом были рады за меня.

Когда я пришла на прием к инфекционисту областного центра СПИДа, мне предложили принять участие в проекте по сопровождению с такой же проблемой, как и у меня ВИЧ/ПИН/ТБ, я согласилась. Через время мне назначили АРТ, состояние мое улучшилось, повысились иммунные клетки, в легких положительная динамика, противотуберкулезное лечение не принимаю. Когда вспоминаю свою прошлую жизнь, мне становится страшно и кажется, что это было все не со мной. Сейчас я радуюсь жизни, у меня растет здоровый сын, мои родственники вместе со мной, я думаю, что должна помогать людям с такими же проблемами, как у меня, хочу поработать волонтером в организации, где мне помогли, а потом может стану социальным работником.

7. ГО «Відкриті двері», м. Нікополь Дніпропетровської обл.

У листопаді 2009 року з місць позбавлення волі звільнився чоловік. Він одразу звернувся до органів безпеки з проханням допомогти в оформленні документів та у наданні житла. Там йому порадили звернутись до ГО «Відкриті двері». Звернувшись до організації, Іван одразу отримав необхідні консультації та послуги. При першій можливості здав аналізи на СД4 й вірусне навантаження. Іван одразу став клієнтом проекту «Центр комплексної допомоги для ЛЖВ в м. Нікополь» напрямку «Медико-соціальний та психологічний супровід АРТ для дорослих». Він став активно відвідувати групи

самопомогти та інформаційні заняття, познайомився з іншими клієнтами проекту. Один з клієнтів зі співчуття і з розумінням ситуації, яка не так давно склалася в нього, запросив Івана до себе пожити на деякий час, поки він буде готуватись, здавати всі необхідні аналізи та лікувати свої опортуністичні захворювання для призначення АРТ-терапії. Юристом проекту одразу ж було написано листа та подано документи для отримання Іваном паспорту, який на даний час він уже отримав.

8. ДОБФ «Оберіг», м. Костантинівка Донецької обл.

Життя складається не завжди так, як нам хотілось би. Оксану залишив чоловік, коли доньці було 10 років. «Заливала» горе алкоголем, потім «винтом». Так пройшло 9 років. Зараз вона має ВІЛ, наркотичну залежність, ще й туберкульоз. В диспансері лікар порадив поспілкуватися з Тетяною, соціальним працівником ДОБФ «Оберіг». Раніше Оксана часто бачила її, але бажання підійти й поговорити не було. Перше, що зробила Тетяна – це розповіла про конфіденційність, загальну інформацію

про ВІЛ (про свій статус Оксана знала давно, а що воно таке не знала нічого, в лікарню не зверталась). Зараз про своє захворювання жінка знає багато чого. Оформлена група інвалідності. Приймає АРВ-терапію. Збирається до реабілітаційного центру. Особливу подяку висловлює Тетяні і психологу Олені за допомогу в розкритті свого ВІЛ-статусу доньці. Зараз Оксана живе, сподівається на краще. Завтра обов'язково наступить.

9. ГО «Дорога життя», м. Дніпропетровськ

Історія 1

Клієнт Д. (1976 р.н.) поступив до лікарні в листопаді 2009 року. Молодого чоловіка було направлено до кабінету соціального працівника лікарем-фтизіатром (не членом МДК) другого відділення, що свідчить про те, що лікарі обох відділень стаціонару активно співпрацюють з нашою командою. Після знайомства з Д. було встановлено, що він проживає у громадянському шлюбі з жінкою О., яка має ВІЛ-позитивний статус і приймає АРТ. Сам

Д. не мав бажання дізнатися про свій ВІЛ-статус до тих пір, поки не захворів на туберкульоз. У стаціонарі йому було запропоновано пройти тест на ВІЛ, результат виявився позитивним. Виявилось, що ставлення до діагнозу ВІЛ/ТБ у Д. було легковажним, ніякої інформації про ВІЛ він не мав, про лікування не замислювався. До того ж Д. признався, що небайдужий до алкоголю, що потім і підтверджувалося його поведінкою.

Було проведено консультування з питань прихильності до АМБТ препаратів та передачі й лікування ВІЛ, консультування лікаря-фтизіатра з питань прихильності до лікування ВІЛ-асоційованого ТБ. Соціальний працівник супроводжував клієнта до СНІД-центру, де лікар-інфекціоніст (член МДК) провела консультування Д., його було взято на облік, порекомендовано пройти всі необхідні аналізи для вирішення питання з лікуванням АРТ.

За результатами аналізів Д. було показано лікування АРТ. Лікар-фтизіатр та інфекціоніст на робочій зустрічі обговорили кандидатуру Д. на призначення АРТ, наша задача була підготувати Д. до початку прийому ліків.

Д. став з задоволенням приходити до кабінету майже кожного дня. Після проведеної роботи з підготовки до лікування, клієнт, отримавши певну інформацію, зробив висновки, що його співмашеканка порушує режим прийому АРВ-терапії та легковажно ставиться до лікування взагалі (не з'являється вчасно до лікаря, не здає вчасно аналізи тощо). Ми запропонували Д. привести її до нас на консультацію. Коли О. прийшла на консультацію, з'ясувалося, що коли вона починала прийом ліків

АРТ, то з нею спілкувався тільки лікар-інфекціоніст. У О. було негативне ставлення до офіційної медицини взагалі, тому рекомендації лікаря вона не прийняла до уваги. А коли почалася нудота, вона злякалась і кинула прийом ліків.

Тепер вже О. потребувала підтримки з боку соціальних працівників. О. було взято до проекту «Розширення доступу ЛЖВ (дорослих) в Дніпропетровському регіоні до комплексних послуг з метою формування прихильності до АРТ», який реалізується нами при міському СНІД-центрі. Її було переадресовано до Громадського центру для ЛЖВ (БО «Хелп») де вона отримала можливість пройти консультування психолога, стати членом групи самопомоги.

Через місяць знайомства Д. зробив висновки з інформації, яку було надано консультантами проекту та покинув пиячити. Він постійно слідкував за динамікою свого лікування ТБ та готувався до прийому АРТ. У грудні до АМБТ препаратів було підключено лікування АРВ терапією. На сьогодні прихильність до ДОТС/АРТ у Д. 100%. До того ж його підтримує уся родина, а він підтримує свою жінку.

Історія 2.

Пацієнт протитуберкульозного відділення К. потрапив до стаціонару вже не вперше. Він був упевнений, що його захворювання невиліковне (ВІЛ/ТБ), тому і не мав ніякого бажання приймати ліки своєчасно та в повному обсязі. До того ж у палаті, де він перебував, померла людина, це погіршило його емоційний стан та погано вплинуло на прихильність до лікування. В кабінет до соціального працівника його привів за руку лікар фтизіатр. Перш за все пацієнт отримав можливість розказати консультанту «рівний-рівному» про все, що його турбувало. Він почувався захищено та у безпеці, один на один зі співрозмовником, який теж мав позитивний ВІЛ-статус. Це сприяло відкритості у спілкуванні та усвідомленню ситуації, в якій він опинився. Через кілька консультацій К. погодився стати клієнтом програми підтримки, підписав угоду з консультантом та зміг отримати весь пакет послуг, який передбачено в проекті. Було зроблено аналізи на СД4 та В/Н. Пацієнт К. погодився на довгострокове лікування, має 100% прихильність до АМБТ, виявив бажання брати участь у групах

самопомоги після закінчення лікування ТБ активної фази.

Проведено спеціальну роботу із пошуку можливостей отримання матеріальної або гуманітарної допомоги для ЛЖВ. Завдяки цьому вдалося забезпечити матеріальну допомогу у вигляді ліків для тяжкохворого пацієнта СНІД-центру (чоловіка клієнтки проекту) на суму 600,00 гривень. В Обласну Раду передано 17 пакетів документів на отримання матеріальної допомоги від наших клієнтів та їх родичів. Налагоджено схему переадресації клієнтів до Фонду «Доброта» при приймальні кандидата на пост мера міста, а також до фонду ОО «Громадська сила».

На базі ГЦ «Стимул» проводяться заняття з АРТ-терапії (малювання клієнтами картин про їх настрій, про майбутнє).

Плануємо надалі проводити групи самопомоги для залежних родичів клієнтів. Маємо багато заявок на участь у таких групах, а також фасилітатора волонтера, який пройшов навчання за програмою груп цієї тематики.

10. «Енергія життя», м. Нікополь Дніпропетровської обл.

На початку грудня 2009 року медична сестра з кабінету довіри дала Наталії візитку нашої організації і запитала, чи не бажає вона поспілкуватись з соціальними працівниками, Наталія залиши телефон, але особливої зацікавленості не виявила. 7 грудня соціальний працівник зателефонувала їй і домовилась про зустріч. Після

знайомства і консультації Наталія прийняла запрошення стати учасником проекту і зауважила, що буде користувались лише консультативними послугами. А наостанок промовила: «Якщо щось – передзвоню». Ми готувались до Новорічного свята, запрошували клієнтів, проводили групи самопомоги, Наталія все ж таки прийшла на групу

самодопомоги, і вже тоді було видно, що вона погано себе почуває.

Соціальний працівник запропонувала їй соціальний супровід для проходження медичного обстеження, але вона відмовилась. 25 грудня Наталія зателефонувала рано-вранці, попросила будь-якої допомоги. Вона має 3-х дітей (найменшому 10 місяців) і не в змозі з ними впоратися, бо дуже погано себе почуває. Ми завітали до неї, терміново викликали їй родичів та швидку допомогу. Жінці ставало ще гірше. Коли її привезли у лікарню № 2 в терапевтичне відділення, вона була у тяжкому стані,

було необхідне термінове медичне втручання, на ліки коштів не було. ГО «Енергія життя» понад 1 рік підтримує тісні дружні відносини з персоналом відділення, для яких проводили інформаційні заняття, які рекомендують та перенаправляють клієнтів ЛЖВ до громадського центру, а також соціальні працівники відвідують клієнтів, які перебувають у лікарні. Саме тому Наталії було назначене безкоштовне лікування на 10 днів, в неї було діагностовано гепатит С у хронічній формі. Сьогодні Наталія перебуває у лікарні, її стан стабілізувався і вона висловлює велику подяку.

11. Київське МВ ВБО «Всеукраїнська Мережа ЛЖВ»

Історія 1

З клієнткою О. співробітник проекту перший раз зустрілася в пологовому будинку №4. Клієнтка щойно народила дитину. Народжувала дитину в пологовому №4, тому що була необстежена, на облік не стояла.

В ході бесіди жінка була пригніченою, плуталася в результатах своїх аналізів на ВІЛ, заперечувала, що в неї ВІЛ і не розуміла, чому вона не може годувати дитину груддю. Як з'ясувалося в м. Одеса жінка перебувала на обліку у дільничного лікаря-гінеколога, після здачі аналізу на ВІЛ злякалася і більше до лікаря не зверталася. Тому АРВ-терапію під час вагітності не приймала. Народжувати дитину приїхала в Київ. Молода сім'я стала проживати в родині чоловіка, де, окрім батька чоловіка, проживає його сестра з чоловіком та дітьми. Сім'я сестри дізналася, що жінка ВІЛ-інфікована. Всі родичі перелякалися і прагнули молоду сім'ю відправити до Одеси. Стосунки стали напруженими, що негативно впливало на психоемоційний стан молодої матері. Молоде подружжя потребувало інформації про ВІЛ/СНІД, підтримку та допомогу у вирішенні багатьох питань.

Історія 2.

Під соціальним супроводом досить тривалий час знаходиться родина, в якій жінка одна виховує ВІЛ-позитивну дитину. Історія сім'ї досить складна, до того як жінка потрапила під соціальний супровід, тривалий час вживала наркотичні речовини.

Після народження дитини, за сприяння та мотивації соціального працівника клієнтка пройшла курс реабілітації в реабілітаційному центрі. Одним з мотивуючих факторів для матері була можливість перебування в цьому центрі разом зі своєю донькою. Після реабілітації шокувала новина про підтвердження ВІЛ-позитивного статусу дитини. З допомогою соціального працівника жінка змогла адаптуватися та прийняти статус дитини. Але коли дитина подорослішала, додалася ще проблема з порушенням опорно-рухового апарату (дівчинка не

Працівники проекту чимало часу приділяли цій сім'ї, допомагали й підтримували її. Протягом усього соціального супроводу сім'ї проводилося консультування обох молодят. Співробітники проекту працювали як з жінкою, так і з її оточенням. Допомогли стати на облік в Центрі СНІДу, перездати аналізи ІФА. Чоловік виявився ВІЛ-негативним. Подружжя було вмотивоване до відкритої бесіди, в ході якої було встановлено, що молода жінка раніше вживала наркотики. Жінці було надано повну інформацію стосовно перебігу ВІЛ-інфекції. Консультацію щодо ВІЛ-інфекції також було надано дідуся дитини та іншим членам родини. Після пологів співробітники проекту постійно відвідували родину: консультували маму щодо догляду та взаємодії з дитиною, сприяли тому, щоб дитину поставити на облік в Центрі СНІДу.

Зараз в сім'ї все потроху налагоджується: батько працює, може матеріально забезпечувати сім'ю, стосунки з родичами чоловіка стали теплішими. Вже зібрали усі необхідні документи, щоб оформити державну грошову допомогу. Також подружжя отримувало на дитину гуманітарну допомогу від проекту (підгузники, вологі серветки). Зараз молоді батьки очікують першого аналізу ПЦР.

може самостійно ходити). На жаль з боку своєї сім'ї жінка не має підтримки ні матеріальної, ні моральної. Тому мати вимушена самостійно піклуватися про дитину, постійно працювати, щоб забезпечити їй необхідне лікування. Вона робить все можливе і навіть неможливе, щоб поставити свою донечку на ноги, і щоб вона самотужки ходила. Мама прагне, щоб її дитина не почувала себе ізольовано, щоб почувалася такою, як інші діти, щоб могла бігати, стрибати, кататись на гойдалках, розвивалася та засипала мамусю різними запитаннями. Завдяки участі у соціальній програмі «Добродій», вдалося оформити щомісячну фінансову допомогу для цієї дитини, у вигляді оплати курсу масажу, який потрібен дівчинці на постійній основі. Протягом 5-ти місяців з дівчинкою займається реабілітолог, за цей період стан дитини покращився, спостерігаються позитивні

зміни - дитина може самотужки вставати на ноги та тримати рівновагу, намагається самостійно ходити, але без допомоги дорослих їй ще важко робити самостійні кроки. Мати шукає різні можливості для лікування дитини і не збирається зупинятися, поки

дитина не стане самостійно ходити; нещодавно вона повернулася зі Львова, де її донька перебувала на лікуванні в спеціалізованому санаторії. Також родинні відносини стали більш теплими: бабуся підтримує свою доньку та допомагає доглядати за онукою.

12. ВБО «Час життя+», м. Київ

Успіхом роботи групи у звітному періоді вважаємо ефективну підтримку клієнтів групи самопомоги Максима та Олександра, які звернулися до Центру у вкрай важкому фізичному та психологічному стані. Допомога Максиму в отриманні доступу до висококваліфікованої медичної допомоги на базі «клініки в Лаврі» фактично врятувала йому життя. Окрім того, завдяки вступові в групу самопомоги для ВІЛ-інфікованих ЧСЧ він отримав у

скрутну хвилину ефективну адресну психологічну допомогу і соціальну підтримку, незважаючи на вкрай обмежені матеріально-технічні ресурси групи самопомоги. Те ж саме стосується і Олександра, який втратив працездатність внаслідок ускладнень з боку внутрішніх органів і опорно-рухового апарату і у якого, завдяки спільним зусиллям лікарів і соціальних працівників нашого проекту, покращився фізичний стан та стабілізувався психоемоційний стан.

13. Полтавське ОБ ВБО «Всеукраїнська Мережа ЛЖВ»

В листопаді 2009 р. до Полтавського обласного відділення ВБО «Всеукраїнська мережа ЛЖВ» лікарем-інфекціоністом була направлена жінка 28 років, статус ВІЛ – 10 років, мати двох малолітніх ВІЛ-позитивних дітей: хлопчик 10 років та дівчинка 4 років. Вона була взята в проект, стала клієнткою напрямку «Немедичний та медсестринський догляд ЛЖВ на дому». Незважаючи на важкий стан здоров'я, жінка відмовлялася від госпіталізації та лікування, мотивуючи це тим, що в неї двоє дітей та чоловік, за якими нікому буде доглядати вдома, якщо вона перебуватиме на лікуванні в стаціонарі. Соціальний працівник проекту з великим професіоналізмом проконсультувала жінку, надала інформацію про

непередбачуваний перебіг хвороби ВІЛ-інфекції, змогла донести до клієнтки, що на перше місце потрібно ставити власне здоров'я та благополуччя, незважаючи на проблеми в сім'ї. Після бесіди з соціальним працівником проекту клієнтка з більшою відповідальністю поставилася до проблем свого здоров'я, пройшла необхідне обстеження, здала аналізи, погодилася й була госпіталізована в стаціонар СНІД-центру. На сьогоднішній день стан її здоров'я покращився, хоча вона все ще потребує догляду, тому являється клієнткою напрямку «Немедичний та медсестринський догляд ЛЖВ на дому».

14. Запорізьке ОБ ВБО «Всеукраїнська Мережа ЛЖВ»

Світлана допомагала соціальному працівнику громадського центру організувати і проводити зустрічі з пацієнтами стаціонарного відділення обласного центру з профілактики та боротьби зі СНІДом. Під час однієї такої зустрічі вона познайомилася з Василем. Після його виписки із стаціонару зв'язок з ним втратила. Соціальний працівник відмітила для себе, що Світлана до Василя була небайдужа, але посоромилася йому про це сказати. Враховуючи, що у громадському центрі

щомісяця проводяться інформаційні заняття, а щосуботи групи самопомоги, соціальний працівник активно запрошувала на них і Світлану, і Василя. Згодом вони почали товаришувати. Соціальний працівник прохала виконувати їх разом певні доручення. Згодом дружба переросла у кохання і 11 грудня 2009 року вони одружились. У весільному вбранні відвідали громадський центр для ЛЖВ з подякою за поєднання їх сердець.

15. Кримське ОБ ВБО «Всеукраїнська Мережа ЛЖВ»

Анна, 33года, родственников нет. Длительное время находилась в инфекционном отделении на стационарном лечении. При наличии СД-4 – 3 клетки, чувствовала себя очень плохо, была в депрессивном состоянии. Ей было очень тяжело, она чувствовала себя одинокой и беспомощной. Социальными

работниками была проделана большая работа в восстановлении ее психоэмоционального состояния. Была оказана помощь в восстановлении и оформлении документов.

В настоящее время клиентка находится дома. Во время патронажей социальным работником

предоставляется бытовая помощь: уборка квартиры, приготовления еды, доставка продуктов и медикаментов. На сегодняшний день самочувствие

клиентки значительно улучшилось, стабилизировалось психоэмоциональное состояние и отступило чувство одиночества.

16. ГО «Дитинство – без СНІДу», м. Київ

Жінка разом із донькою (обидві з ВІЛ+ статусом) потрапили на обстеження та лікування до Центру «Клініка для лікування дітей, хворих на ВІЛ/СНІД» 26 січня 2010 р. та перебували у закладі до 21 травня 2010 р.

Із розмови з'ясувалося, що жінка вже майже рік не здавала аналізи на визначення імунного статусу, але впевнена, що в неї все добре, а допомоги у лікуванні потребує лише донька.

З нею було проведено ряд мотивуючих та роз'яснювальних індивідуальних та групових консультацій щодо необхідності проведення лабораторного обстеження. Результати аналізів показали низький імунний статус та високе вірусне навантаження, що потребувало термінового призначення ВААРТ та медичного контролю, надання психологічної підтримки та поглиблення знань з питань ВІЛ/СНІД для розуміння мети лікування. Н. подякувала за уважне ставлення до неї та роз'яснення про реальний стан її здоров'я.

Під час перебування в Клініці вона мала змогу пройти додаткове клінічне обстеження у профільних лабораторіях (зразки крові

супроводжував член МДК), розпочала отримувати АРТ на базі Центру, отримала консультації лікаря-інфекціоніста та медсестри щодо режиму прийому препаратів, брала участь в групах взаємодопомоги, в індивідуальних та групових консультаціях з метою формування прихильності до АРТ, а також отримала психологічну підтримку МДК і відвідала заняття Клубу «Це треба знати» з базових питань ВІЛ/СНІД.

Медично-соціальний та психологічний супровід жінки дозволив сформувати прихильність до АРТ, вона отримала необхідні базові знання з ВІЛ/СНІД, додаткову профільну літературу, стабілізувався та покращився її емоційний стан.

Н. була відкритою та активною у спілкуванні, цікавилась питаннями з різних аспектів ВІЛ/СНІД. Брала активну участь у групах взаємодопомоги, надавала психологічну підтримку іншим пацієнтам Клініки.

Найбільшим досягненням вважаємо її бажання продовжити волонтерську діяльність у сфері допомоги ЛЖВ за місцем проживання.